

В Путівлі-градь вранці рано
Співає -плаче Ярославна¹,
Як та зозуленька кує,
Словами жалю додає:
"Полечу каже зигзицею²,
Тією чайкою вдовицею,
Та понад Доном полечу,
Рукав бобровий омочу
В ріці Каялі³, і на тілі,
На княжім, білім помарнілім
Омию кров суху отру
Глибокої, тяжкої рани"

І квилить-плаче Ярославна
В Путівлі рано на валу:
"Вітрило, вітре мій єдиний,
Легкий, крилатий господине!
Нащо на дужому крилі
На вої любії мої,
На князя, ладо⁴ моє миле,
Ти ханові мітаєшь стріли?
Не мало неба і землі
І моря синього? На морі
Гойдай насади-кораблі!
А ти прелютій,-горе,горе-!
Моє веселіє украв,
В степу на тирсі розібгав!"

Сумує, квилить, плаче рано
В Путівлі-граді Ярославна,
І каже:"Дужий і старий,
Широкий дніпре не малий!
Пробив еси великі скали,
Текучі в землю Половчана;
Носив еси на байдаках
На Половчан, на Кобяка⁵
Дружину твою Святославлю
О мій славутицю прекрасний!
Моє ти ладо принеси,

Щоб я постіль весела стала,
У море сліз не посилала,
Сьозами моря не долить!"

І плаче-плаче Ярославна
В Путівлі на валу.на брамі.
Святее сонечко зійшло.
І каже: Сонце присвятее!
На землю радість принесло
І людям, і землі моєї
Туги-нудьги не розвело.
Святий, огнений господине!
Спалив єси луги, степи,
Спалив і князя і дружину,
Спали мене на самоті!
Або не грій і не світи!
Загинув ладо-й я загину!

4 іюня [1860]
СПБ

Існує дві редакції поетичного перекладу уривка із «Слова о полку Ігоревім». Тут подається перша, повніша редакція.

1. *Ярославна* — дочка галицького князя Ярослава Володими- ровича Осмомисла, дружина новгород-сіверського князя Ігоря.

2. *Зигзиця* (стар.-слов.) — зозуля.

3. *Каяла* — річка, на якій відбувся 1185 р. нещасливий для Іго- ревого війська бій із половцями.

4. *Ладо* — тут: чоловік.

5. *Кобяк* — половецький хан, захоплений у полон під час походу об'єднаного руського війська на чолі з київським князем Свято-славом Всеволодовичем проти половців 1183 р.